

MVCRX0422SR8
prvotní identifikátor

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Č. j.: MV- 80638-2/KM-2018

Praha 30. července 2018
Počet listů: 8

ROZHODNUTÍ

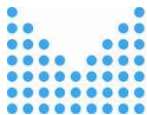
Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „odvolací orgán“) podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“),

rozhodlo

ve věci odvolání, podaného ze dne 28. 6. 2018 panem T, nar. dd. mm. rrrr, bytem xxxxxxxxxxxx, v zastoupení advokátem JUDr. Janem Walterem (dále jen „odvolatel“), podle ustanovení § 16 odst. 1 InfZ, proti rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 27. 6. 2018, pod č. j. KRPÚ-122097/ČJ-2018-0400KR-PI, kterým došlo k částečnému odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informace podle InfZ

takto

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, odvolací orgán mění I. výrok a odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu tak, že jej doplňuje o odmítnutí poskytnutí požadované informace i podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; jinak rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 6. 2018 p o t v r z u j e.

Odůvodnění

Odvolací orgán obdržel dne 13. 7. 2018 odvolání odvolatele spolu se spisovým materiálem povinného subjektu, ze kterého plynou následující skutečnosti:

Odvolatel se prostřednictvím svého advokáta obrátil dne 15. 6. 2018 na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace dle InfZ:

„...poskytnutí veškerých záznamů o šetření policejního orgánu, které bylo provedeno na základě trestního oznámení ze dne 28. 3. 2018 učiněného u Okresního státního zastupitelství v Chomutově, zn. ZN 114/2017 (Vaše zn. KRPU-119489/ČJ-2018-040319).“ a současně směřuje k ojasnění věci ve vztahu k objektu č.p. 145 v obci Kovářská.“

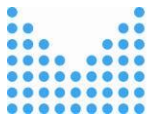
Povinný subjekt reagoval na žádost odvolatele sdělením ze dne 27. 6. 2018 pod č. j. KRPU-122097-2/ČJ-2018-0400-KR-PI, kterým odvolateli na základě žádosti poskytl kopie dokument (úředních záznamů), jež jsou součástí dotčeného spisu č. j. KRPU-77658-7/ČJ-2017-040381. Kopie dokumentů byly dle sdělení povinného subjektu poskytnuty po vyloučení (anonymizaci) informací (osobních údajů) dotčených osob dle § 8a a § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. O vyloučení těchto informací vydal povinný subjekt samostatné rozhodnutí ze dne 27. 6. 2018, pod č. j. KRPU-122097-1/ČJ-2018-0400-KR-PI, kde ve výroku rozhodl o tom, že odvolatel nebudou na základě § 8a InfZ ty informace – osobní údaje – dotčených osob (oznamovatele a osoby podávající vysvětlení) a další údaje, jež byly těmito osobami poskytnuty na základě § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.

Proti výše uvedenému rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace podal odvolatel odvolání ze dne 29. 6. 2018.

Odvolací orgán nejprve posoudil odvolání odvolatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání podal odvolatel a jedná se tedy o odvolání přípustné. K hledisku včasnosti podání odvolání bylo zjištěno, že bylo podáno ve lhůtě stanovené zákonem.

Odvolací orgán se poté zabýval posouzením obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí, jeho odůvodněním i spisovým materiálem, a v rozsahu doložených námitek odvolatele dospěl k následujícímu.

V dalších bodech odvolání pak odvolatel uvádí, že odepření informace není v rozhodnutí povinného subjektu dostatečně odůvodněno, přičemž své námitky staví na doložených fotografiích z místa šetření a dále spekuluje o správném postupu

orgánu činného v trestním řízení při prověřování trestního oznámení a o možném podání nepravdivých informací ze strany osob podávajících vysvětlení. Odkazuje se dále i na údajná vyjádření jiných správních orgánů.

S námitkami odvolatele se odvolací orgán neztotožňuje a to z těchto důvodů:

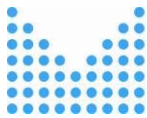
Smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím je zajistit právo veřejnosti na informace, které mají k dispozici státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce a další zákonem stanovené subjekty. Tyto povinné subjekty jsou zákonem zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti tak, aby byly obecně přístupné.

Právo na informace je v Listině základních práv a svobod systematicky řazeno mezi práva politická, zaručuje je stát. Je to právo na informaci takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti a v jeho okolí. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek – předně, že se tak děje za účelem dosažení některého z účelů taxativně stanovených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.

Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím je co nejširší realizace práva na informace, při současné ochraně veřejného zájmu a práv jednotlivců a schopnosti povinných subjektů plnit své úkoly. Jedná se o zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru, s výjimkou v zákoně uvedených informací a tomu odpovídající povinnost povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti.

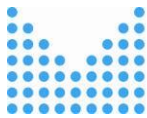
Ochrana osobnosti a soukromého života fyzických osob proto nesmí být vykládána restriktivně; v konkrétních věcech je vždy třeba zohlednit všechny jejich individuální okolnosti a v hraničních případech založit řešení na obecně akceptovatelných pravidlech posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu soukromého života, popř. osobních údajů v duchu zásad proporcionality.

Smyslem ustanovení § 8a InfZ je provést ústavně zaručené právo na informace o činnosti veřejné správy a současně se vypořádat s jiným Listinou základních práv a svobod garantovaným právem, zakotveným čl. 10 Listiny, zaručujícím ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a konečně ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Pokud dojde ke střetu obou práv, tedy práva na ochranu osobnosti (v širším slova smyslu) podle čl. 10 Listiny a práva na úplný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny, je nutné ve většině případů upřednostnit ochranu osobnosti podle čl. 10 Listiny,

už proto, že právo na ochranu osobnosti náleží mezi základní lidská práva a svobody, zatímco právo na přístup k informacím mezi tzv. politická práva. Pokud dojde ke střetu obou práv, tedy práva na ochranu osobnosti (v širším slova smyslu) podle čl. 10 Listiny a práva na úplný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny, je nutné provést test proporcionality a posoudit, zda se přiklonit při aplikaci tohoto ustanovení na stranu ochrany osobnosti a soukromí fyzických osob (jež jsou subjekty osobních údajů). Při kolizi ústavních práv práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů se musí zohlednit, zda se jedná o informaci, na jejíž znalosti je ze strany veřejnosti veřejný zájem - např. proto, že se týká veřejně činných osob. Tedy je nutno citlivě zvažovat, které z těchto práv je třeba upřednostnit, pokud se určitý údaj netýká výlučně soukromí subjektu údajů, ale spadá rovněž do veřejné sféry ve smyslu veřejného zájmu, což se v případě této žádosti o informace nejedná. Právní úvaha při aplikaci těchto ustanovení by se tedy měla přiklonit na stranu ochrany osobnosti a soukromí fyzických osob (jež jsou subjekty osobních údajů). Zákon o svobodném přístupu k informacím právní ochranu osobnosti, soukromí osob a osobních údajů přímo neupravuje a odkazuje v této souvislosti právě na zvláštní právní úpravu, kterou je v případě ochrany osobnosti nyní nová úprava podle zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník v oddílu 6 ustanovení § 81 až § 90 a v případě osobních údajů zákon o ochraně osobních údajů.

Osobním údajem, definovaným § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je „jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu“. Pojem „osobní údaj“ tedy označuje informace dotýkající se soukromého a rodinného života jednotlivce v úzkém smyslu, ale také informace o jakémkoli druhu činnosti, kterou se jednatel zabývá, například informace o jeho pracovních vztazích nebo ekonomickém či společenském chování. Zahrnuje tudíž informace o jednotlivcích bez ohledu na postavení nebo roli, v jaké daná osoba vystupuje. Obdobný závěr platí v případě i dalšího prvku definice osobních údajů, to je vztah mezi danou informací a subjektem údajů. V tomto vztahu je vždy nutno přihlídnout nejen k obsahu daného údaje, ale dle okolností i k jeho účelu, kdy účelem použití údaje je hodnocení jednotlivce nebo zacházení s ním určitým způsobem či jiné ovlivnění jeho postavení, chování, apod., nebo i výsledku, když použití údaje bude mít dopad na práva a zájmy subjektu údajů. Dalším znakem pojmu osobních údajů je určenost nebo určitelnost subjektu údajů – subjekt je na základě daných údajů identifikován nebo identifikovatelný. Povinný subjekt podle zákona o ochraně osobních údajů jako správce osobních údajů, provádí-li zpracování osobních údajů, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu osobních údajů, dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právo na zachování lidské důstojnosti a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

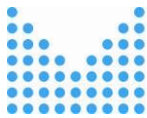

Povinný subjekt má povinnost dbát (viz § 10 zákona o ochraně osobních údajů), aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti; také má však dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektů údajů.

Povinný subjekt neodmítl poskytnout požadované informace jako celek (§ 12 zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž vyloučil z poskytnutí ty informace, které se týkají osobních údajů dotčených osob (jméno, příjmení, bydliště, datum a místo narození, pobyt, státní příslušnost). Jsou to informace, dle kterých lze bezpochyby identifikovat konkrétní osoby a zveřejněním takových informací, by došlo k zásahu do soukromí osob, což nelze upřednostnit výkonem práva právem na informace. Povinný subjekt v rámci posuzování žádosti zvažoval, zda poskytnutí konkrétních individuálních údajů je ještě schopné rozumně přispět k účelu, kterým je možnost účasti na veřejném životě a možnost ovlivňovat veřejné mínění a v důsledku toho i správu věcí veřejných. V daném případě dospěl k závěru, že tohoto účelu by poskytnutím uvedených údajů dosaženo nebylo, nehledě na skutečnost, že zmíněný účel, zcela evidentně, tato žádost nesleduje.

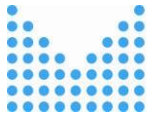
Povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci (poskytnutá sdělení dotčených osob) i na základě ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle kterého *„Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud: jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.“* V souvislosti s výkonem své působnosti, resp. své činnosti disponují povinné subjekty řadou informací, které nemají původ v jejich činnosti (ačkoliv s touto činností souvisejí), neboť byly povinným subjektům předány třetími osobami. Okruh takových informací může být značně široký; typově je možno zmínit např. žádosti, podněty, návrhy, kterými se zahajují správní řízení či trestní řízení, jakož i další podání třetích osob, splňující podmínky tohoto ustanovení. Mezi tyto podmínky patří jednak skutečnost, že se jedná o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, a dále skutečnost, že předání daných informací není povinností třetích osob.

Co se týká námítky odvolatele, že povinný subjekt rozhodnutí založil na nedostatečném zjištění skutkového stavu, jelikož nezjišťoval, zda zde není dán souhlas dotčených osob ke zpracování osobních údajů, odvolací orgán upozorňuje na znění § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle věty druhé a třetí tohoto ustanovení, právo odepření informace trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá. Z uvedeného plyne, že povinný subjekt není povinen automaticky u každé žádosti o poskytnutí informace ověřovat, zda trvá důvod odepření informace. Obecně však lze logicky dospět k tomu, že oznamovatelé trestných činů, ani případní svědci, nebudou

dávat souhlas s poskytnutím svých osobních údajů a poskytnutých informací třetím osobám.

K důvodům, na základě kterých povinný subjekt odmítl poskytnout požadované informace odvolací orgán ještě dále doplňuje i ustanovení § 11 odst. 4 písm. a), ve spojení s § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím – *povinný subjekt neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Toto ustanovení dopadá na informace požadované z otevřených spisů, na práva třetích osob ze žádosti, na požadované protokoly i na schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy v daném konkrétním případě, které šetří v tomto případě policejní orgány. Z dikce komentovaného ustanovení je zřejmé, že jím dochází k určitému doplnění výluky z informační povinnosti povinných subjektů, zakotvené v § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož se neposkytují informace o probíhajícím trestním řízení. Co je třeba rozumět pojmem „probíhající trestní řízení“ ve smyslu komentovaného ustanovení, objasnil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 97/2009-119. Z tohoto rozsudku vyplývá, že komentované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím bude zásadně aplikovatelné ve vztahu k tzv. trestnímu řízení v užším smyslu (tj. trestnímu stíhání konkrétní osoby končícímu právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé), s tím, že v souvislosti s informacemi vztahujícími se k dalším fázím trestního řízení (např. k řízení vykonávacímu) bude věcí konkrétního posouzení povinného subjektu v rámci jeho diskreční pravomoci, nakolik by poskytnutím daných informací mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení; pouze v případě, že by tímto poskytnutím mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informace s odkazem na komentované ustanovení. Tento přístup potvrdil Nejvyšší správní soud i v dalším rozsudku (č. j. 1 As 44/2010-103), ve kterém uvedl, že: „Doslovný výklad § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona vylučuje poskytnutí jakékoliv informace z probíhajícího trestního řízení. Takovýto doslovný a z kontextu vytržený výklad je však nepřijatelný. V případě takového výkladu by totiž zákon neumožnil vůbec zkoumat pohledem okolností dané věci existenci „naléhavé společenské potřeby“ omezení základního práva, tedy nezbytnost omezení základního práva. Navíc by takovýto výklad opomíjel § 8a odst. 1 a 2 trestního řádu, který je nutno aplikovat nejen na § 8a odst. 3 trestního řádu, ale též na poskytování informací podle informačního zákona. Je nutno zdůraznit, že přípravné trestní řízení je jistě co do informační otevřenosti vůči veřejnosti kvalitativně odlišné jednak od trestního řízení před soudem, podřízeného zásadě veřejnosti, na straně jedné, jednak od plnění úkolů*

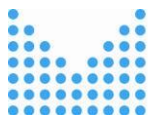
zpravodajských služeb.... Povinný subjekt neposkytne informace o probíhajícím trestním řízení podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu.“

Dle názoru odvolacího orgánu se v případě informací, které odvolatel požaduje, zcela jednoznačně jedná o shora uvedenou tzv. „naléhavou společenskou potřebu“, pro kterou je možné informace odmítnout. Požadované informace obsahují osobní údaje v podobě jmen a příjmení, dat a místa narození, bydliště, dokladu totožnosti a státní příslušnosti dotčených osob. Žádost o poskytnutí informace se fakticky týká konkrétního případu podezření ze spáchání trestného činu, dle něhož lze jednotlivé účastníky řízení, ve spojení s jejich jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem, bydlištěm a dalšími údaji (místem spáchání trestného činu atd.), zcela jednoznačně identifikovat. V tomto případě by tak sdělení takových osobních údajů, v návaznosti na tuto konkrétní záležitost, zcela jednoznačně znamenalo, že by odvolatel byl schopen dotčené osoby identifikovat, čímž by mohlo dojít k ohrožení jejich práva na soukromí.

S ohledem na výše uvedené odvolací orgán závěrem konstatuje, že rozhodnutí povinného subjektu ze dne 27. 6. 2018 pod č. j. KRPU-122097/ČJ-2018-0400KR-PI neshledal nezákonným a řádně neodůvodněným, a rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Závěrem si odvolací orgán dovoluje upozornit, že v rámci přezkumu postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nepřísluší odvolacímu orgánu jakkoli přezkoumávat postup povinného subjektu jako orgánu činného v trestním řízení. Nepřísluší mu tudíž vyjadřovat se k tomu, zdali určité informace měl orgán činný v trestním řízení při šetření věci (podezření ze spáchání trestného činu) zjistit. Uvedené je v kompetenci příslušného dozorujícího státního zastupitelství. Ke všem námitkám odvolatele, týkající se údajné existence neoprávněného provozu pilařského závodu, tak odvolací orgán při svém rozhodování nijak nepřihlédl.

Poučení: Odvolání není přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu)

Petr Foršt
pověřen řízením
otisk úředního razítka

v z. JUDr. Jaroslav Saveljev
vedoucí oddělení podání osob

Vyřizuje: Mgr. Karin Drncová
oddělení podání osob
kancelář ministra vnitra

Rozdělovník:

Pan
T
xxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxx
v zastoupení:

Pan
JUDr. Jan Walter
Volyňských Čechů 837
438 01 Žatec
datová schránka: mu5fwdt

Policie ČR
Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
Kancelář ředitele
Analyticko-právní oddělení
Lidické náměstí 899/9
401 79 Ústí nad Labem
datová schránka: a64ai6n

K č. j.: KRPU-122097-5/ČJ-2018-0400KR-PI